

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal direktiv 2006/112⁽¹⁾, herunder navnlig artikel 24, 28, 167 og artikel 168, litra a), fortolkes således, at i forbindelse med et salg af fast ejendom — som ikke er indført i det nationale ejendomsregister (tingbogen) og ikke er tinglyst på overdragelsestidspunktet — en afgiftspligtig køber, som kontraktmæssigt har forpligtet sig til for egen regning at foretage de nødvendige skridt med henblik på den første indførelse i tingbogen, foretager en levering af ydelser i forhold til sælgeren eller et køb af tjenesteydelser, der er knyttet til dennes investering i fast ejendom, for hvilke der må anerkendes en ret til momsfradrag?
- 2) Kan direktiv 2006/112, herunder navnlig artikel 167 og artikel 168, litra a), fortolkes således, at udgifter, som en afgiftspligtig køber har afholdt i forbindelse med den første indførelse i tingbogen af ejendomme, for hvilke køberen har en fordring på en senere overdragelse af ejendomsretten, og som er overdraget til denne af sælgere, der ikke har fået indført deres ejendomsret til disse faste ejendomme i tingbogen, kan kvalificeres som forberedende foranstaltninger for investeringen, for hvilke den afgiftspligtige person har ret til momsfradrag?
- 3) Skal bestemmelserne i direktiv 2006/112, herunder navnlig artikel 24, 28, 167 og artikel 168, litra a), fortolkes således, at udgifter, som en afgiftspligtig køber har afholdt i forbindelse med den første indførelse i tingbogen af ejendomme, som denne har fået overdraget, og med hensyn til hvilke køberen i medfør af en kontrakt har en fordring på en senere overdragelse af ejendomsretten fra sælgere, der ikke har fået indført deres ejendomsret til disse faste ejendomme i tingbogen, skal kvalificeres som leveringer af tjenesteydelser i forhold til sælgeren i en kontekst, hvor sælgeren og køberen har aftalt, at prisen for de faste ejendomme ikke omfatter modværdien af transaktionerne vedrørende tinglysningen?
- 4) Skal med henblik på direktiv 2006/112 administrationsudgifter i forbindelse med ejendomme, som er blevet overdraget, og med hensyn til hvilke køberen har en fordring på en senere overdragelse af ejendomsretten fra sælgeren, herunder, men ikke begrænset til, udgifter i forbindelse med den første indførelse i tingbogen, altid afholdes af sælgeren? Eller kan sådanne udgifter på grundlag af en aftale mellem parterne bæres af køberen eller af en af transaktionens parter med den virkning, at der anerkendes en ret til momsfradrag for denne person?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2006/112/EF af 28.11.2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT 2006, L 347, s. 1).

Sag anlagt den 16. november 2018 — Europa-Kommissionen mod Forbundsrepublikken Tyskland

(Sag C-718/18)

(2019/C 54/09)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved M. Noll-Ehlers og O. Beynet, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Forbundsrepublikken Tyskland

Sagsøgerens påstande

— Det fastslås, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/72/EF af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ophævelse af direktiv 2003/54/EF⁽¹⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/73/EF af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for naturgas og om ophævelse af direktiv 2003/55/EF⁽²⁾, idet den ikke har foretaget en korrekt gennemførelse af:

— artikel 2, nr. 21), i direktiv 2009/72/EF og artikel 2, nr. 20), i direktiv 2009/73/EF

- artikel 19, stk. 3, sammenholdt med artikel 19, stk. 8, i såvel direktiv 2009/72/EF som direktiv 2009/73/EF
- artikel 19, stk. 5, i direktiv 2009/72/EF såvel som i direktiv 2009/73/EF
- artikel 37, stk. 1, litra a), og artikel 37, stk. 6, litra a) og b), i direktiv 2009/72/EF og artikel 41, stk. 1, litra a), og og artikel 41, stk. 6, litra a) og b), i direktiv 2009/73/EF.
- Forbundsrepublikken Tyskland tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Søgsmålet vedrører en mangelfuld gennemførelse af direktiv 2009/72 og direktiv 2009/73 om henholdsvis det indre marked for elektricitet og for naturgas i Tyskland ved Energiewirtschaftsgesetz (EnWG). Ifølge Kommissionen er den gennemførelse, der er foretaget ved EnWG, ikke fyldestgørende på fire punkter. For det første er definitionen af en vertikalt integreret virksomhed, som er afgørende for, hvilke virksomheder, der er omfattet af i direktivernes adskillelsesregler, kun gennemført i tyske ret i begrænset omfang. For det andet er bestemmelserne om afkølingsperioder med hensyn til ansættelsesmæssige ændringer inden for vertikalt integrerede virksomheder ikke fuldt ud blevet gennemført. For det tredje er også de bestemmelser, der forbyder visse andele i eller finansielle fordele fra virksomheder i en vertikalt integreret virksomhed, kun i begrænset omfang gennemført. Endelig tilsidesætter den i EnWG fastsatte tildeling af beføjelser den enekompetence for de nationale regulerende myndigheder, som er fastsat i direktiverne.

Ifølge Kommissionen er der således tale om en tilsidesættelse af artikel 2, nr. 21), i direktiv 2009/72/EF, artikel 2, nr. 20), i direktiv 2009/73/EF, artikel 19, stk. 3, sammenholdt med artikel 19, stk. 8, i såvel direktiv 2009/72/EF som direktiv 2009/73/EF, artikel 19, stk. 5, i såvel direktiv 2009/72/EF som direktiv 2009/73/EF, artikel 37, stk. 1, litra a), og artikel 37, stk. 6, litra a) og b), i direktiv 2009/72/EF samt artikel 41, stk. 1, litra a), og artikel 41, stk. 6, litra a) og b), i direktiv 2009/73/EF.

⁽¹⁾ EUT 2009, L 211, s. 55.

⁽²⁾ EUT 2009, L 211, s. 94.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberlandesgerichts Düsseldorf (Tyskland) den 16. november 2018 — Ferrari S.p.A. mod DU

(Sag C-720/18)

(2019/C 54/10)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Oberlandesgerichts Düsseldorf

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Ferrari S.p.A.

Sagsøgt: DU

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er det ved bedømmelsen af spørgsmålet om, hvorvidt en brug i henseende til art og omfang er reel som omhandlet i artikel 12, stk. 1, i direktiv 2008/95⁽¹⁾, for et varemærke, som er registreret for en bred varekategori — i den foreliggende sag køretøjer, navnlig automobiler og dele hertil — men som faktisk kun benyttes for et særligt markedssegment — i den foreliggende sag dyre luksussportsvogne og dele hertil — markedet for hele den registrerede varekategori, der er afgørende, eller kan det særlige markedssegment lægges til grund for bedømmelsen? I tilfælde af, at brugen for det særlige markedssegment er tilstrækkelig, skal varemærket da i forbindelse med en ugyldighedssag på grund af fortabelse opretholdes for så vidt angår dette markedssegment?